

משנה - סוכה

פרק ד - משנה ח

ההלל והשמחה שמנה כיצד. מלמד שחייב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון **{כה}** של חג, כשאר כל ימות החג. ספה שבעה כיצד. גמר מלאכל, לא יתיר ספתו, אבל מוריד **{כו}** את הפלים מן המנחה ולמעלה, מפני כבוד יום טוב האחרון של חג:

פרק ד - משנה ט

נסוף **{כז}** המים כיצד **{כח}**. צלוחית של זהב מחזקת שלשת לגים הנה ממלא מן השלוח. הגיעו לשער המים, תקעו והריעו ותקעו. עלה בכבש ופנה לשמאלו, שני ספלים של כסף היו שם. רבי יהודה אומר, של סיד היו, אלא שהיו משחרין **{ל}** פניהם מפני היין. ומנקבין כמין שני חטמין דקין, אחד מעבה ואחד דק, כדי שיהו שניהם כלין בבת אחת. מערבי של מים, מזרחי של יין. ערה **{לא}** של מים לתוף של יין, ושל יין לתוף של מים, יצא. רבי יהודה אומר **{לב}**, בלג הנה מנסף כל שמנה. ולמנסף אומרים לו, הגבה ידך, שפעם אחת נסף אחד על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן **{לג}**:

פרק ד - משנה י

כמעשהו בחל כף מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת, מן השלוח, ומניחה בלשכה. נשפכה או נתגלתה, הנה ממלא מן הכיור, שהיין והמים המגליו, פסולים **{לד}** לגבי המזבחים: